

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الحمد لله رب العالمین و صلی الله علی محمد و آله الطاهربین

خیلی خوشحالم از اینکه بحمدالله خدای متعال توفیق داد یک سال دیگر زنده بمانیم و یک بار دیگر این جلسه‌ی مطلوب و شیرین قرآنی را درک کنیم. از تلاوتهائی که برادران عزیز کردند، لذت بردیم. از خداوند متعال می‌خواهیم که همه‌ی این عزیزان را، همه‌ی شما را، همه‌ی ما را با قرآن محشور کند؛ هم در دنیا با قرآن باشیم، با قرآن زندگی کنیم، با قرآن تنفس کنیم و هم در آخرت، در قیامت، قرآن شفیع ما باشد؛ شاکی از ما نباشد. این آرزوی ماست. آنچه که در این مسابقات بین‌المللی جلو چشم انسان قرار می‌گیرد، این است که قرآن مایه‌ی جمع است، مایه‌ی وحدت است. ما مسلمانها عوامل اتحاد زیادی داریم، یکی‌اش و شاید اهمش قرآن است. همه‌ی مسلمین، همه‌ی ملت‌های مسلمان در مقابل قرآن خاضعند؛ از قرآن می‌خواهند درس بگیرند؛ می‌خواهند خود را به قرآن نزدیک کنند. این خیلی فرصت مهمی است. دشمنان اسلام و دشمنان قرآن سعی کرده‌اند بین ملت‌های مسلمان فاصله بیندازند، آنها را از هم جدا کنند، گاهی حتی آنها را روبه‌روی هم قرار بدهند و دشمن هم وانمود کنند. این ناشی است از غفلت از قرآن. وقتی ملت‌های مسلمان، همه این کتاب آسمانی، این پیام آسمانی، این هدیه‌ی عظیم الهی را قبول دارند، چه چیزی بهتر از این وسیله‌ی اجتماع و اتحاد؟ همه بنشینیم سر این سفره‌ی معنوی؛ همه استفاده کنیم از این مایه‌ی عزت و قدرت اسلامی و الهی.

ما دو غفلت داریم: یکی غفلت از این که قرآن وسیله‌ی اجتماع ما مسلمانهاست. دوم، غفلت از باور به مفاهیم قرآنی و اعتراف به آنچه که خدای متعال به ما در قرآن کریم وعده کرده است. وعده‌های الهی را هم باید باور کنیم. اگر وعده‌های الهی را باور کردیم، آن وقت راه به سوی عزت، به سوی وحدت، به سوی اقتدار در مقابل امت اسلامی باز خواهد شد، امت اسلام از عقب‌ماندگی نجات پیدا خواهد کرد. همین آیاتی که الان این استاد محترم مصری تلاوت کردند: «ان ینصرکم الله فلا غالب لکم»؛ (1) اگر خدا شما را نصرت بکند، هیچ قدرتی بر شما غلبه نخواهد کرد. «و ان یخذلکم فمن ذالذی ینصرکم من بعده»؛ (2) اگر خدا شما را نصرت نکند، کمک نکند، کی به شما کمک خواهد کرد؟ یک سطر درخشان است. این را ملت‌ها بنویسند، پرچم کنند، بزنند جلو چشمشان، بالای سرشان. «ان ینصرکم الله فلا غالب لکم»؛ اگر خدا شما را یاری کند، هیچ قدرتی بر شما غلبه نمی‌کند. چه کار کنیم که خدا ما را یاری کند؟ این یک مسئله است. چه کار کنیم که نصرت خدا شامل حال ما بشود؟ این را هم خود قرآن به ما گفته: «ان تنصروا الله ینصرکم» (3)، «و لینصرن الله من ینصره» (4)؛ شما خدا را نصرت کنید، دین خدا را نصرت کنید، برای خدا قیام کنید، خدا شما را نصرت خواهد کرد. هر جا ملت‌ها برای دین خدا قیام کردند، نیروشان را آوردند وسط صحنه، خدای متعال آنها را نصرت کرد. و وقتی خدا آنها را نصرت کرد، دیگر هیچ کس نتوانست بر آنها غلبه پیدا کند. ما نمونه‌اش را در خودمان دیدیم. ما آزمودیم، تجربه کردیم که «ان الله لا یغیر ما بقوم حتی یریوا ما بأنفسهم» (5). این را ما ملت ایران آزمایش کردیم؛ این را در عمل آزمودیم. در خودمان تغییر ایجاد کردیم، خدای متعال هم اوضاع ما را تغییر داد. عجیب هم این است که اگر یک قدم ما برداریم، خدا ده قدم برمی‌دارد. ما اندکی خودمان را تغییر دادیم، خدا مبالغی به ما کمک کرد، اوضاع ما را تغییر داد.

امروز هم داریم در دنیا می‌بینیم. الان ملت مصر را نگاه کنید. همان الله اکبر است و همان نماز جماعت است و همان شعارهای اسلامی است؛ آمدند توی میدان، خدای متعال نصرت داد. مگر آمریکا می‌خواست که این اتفاقات در مصر بیفتد؟ مگر جبهه‌ی خبیث صهیونیستی که در همه‌ی قدرتهای غربی نفوذ دارد، می‌خواستند این اتفاق بیفتد؟ مگر وابستگان سیاسی‌شان در منطقه به خودشان حاضر بودند این فکر را راه بدهند که یک چنین اتفاقی خواهد افتاد؟ اما افتاد. چرا؟ چون «ینصرکم الله فلا غالب لکم». خدا که نصرت کرد، دیگر همه‌ی قدرتها پوچند. اینجوری ملت‌ها باید عزتشان را به دست بیاورند. «و لله العزة و لرسوله و للمؤمنین»؛ (6) عزت مال خداست. «تعز من تشاء و تذلل من

تشاء»؛ (7) او عزت میدهد. از خدا عزت را بخواهید. خب، با قرآن بایستی آشنا شد. به قرآن باید با همه‌ی وجود، با همه‌ی دل ایمان آورد، ایمان ظاهری کافی نیست. با همه‌ی دل بایستی قرآن را و وعده‌ی الهی را باور کرد. امروز هم باورش آسانتر از دیروز است. امروز، یعنی در این دوره‌ای که ما داریم، من و شما داریم زندگی میکنیم، این قدر آیات و بشائر الهی وجود دارد که دل انسان را آسان میکند؛ چون دارد می‌بیند همانی که حضرت ابراهیم عرض کرد: «و لکن لیطمئن قلبی»، (8) این اطمینان برای انسان پیدا میشود. دارد می‌بیند دیگر؛ در مقابل چشم ماست. چه بود ایران؟ ایران طاغوت، ایران آمریکا، ایران پیوسته‌ی با صهیونیستهای غاصب؛ او چه بود، حالا چیست: قطب قدرتمند مقابله‌ی با استکبار و صهیونیسم، سند محکم ملت‌های مسلمان؛ اینها را داریم جلوی چشممان مشاهده میکنیم. این معجزه‌ی دعوت قرآن و خبر قرآن و آگاهی‌هایی است که قرآن به ما میدهد. این را باید حفظ کنیم.

آنچه من حالا در این جلسه میخواهم به طور خاص به قرآنی‌های عزیز کشورمان بگویم این است که به سمت حفظ قرآن بیشتر بروید. حفظ، وسیله است البته؛ حفظ وسیله است. حفظ، هدف نیست. حفظ قرآن، وسیله است؛ وسیله است برای این که انسان، آسان بخواند، آسان تکرار کند و امکان تدبر پیدا کند. جوانها بروند از استعدادشان، از حافظه‌شان استفاده کنند؛ بچه‌ها را، جوانها را بکشانید به سمت حفظ قرآن. البته امروز با گذشته‌ی ما قابل مقایسه نیست، خیلی جلو هستیم؛ اما کم است. آنچه که الان در کشور ما وجود دارد، کم است. بروند به سمت حفظ قرآن. وقتی که حفظ شد، حفظ حاصل شد، آن وقت توان و فرصت برای تدبر بیشتر پیدا خواهد شد و همین تدبر است که کلید است. کلید اصلی، همین تدبر در قرآن و فکر کردن در قرآن است.

به هر حال ما به همه‌ی قرآنیان عزیز کشورمان و همچنین کسانی که میهمان این جلسات هستند، خوشامد میگوئیم؛ امیدواریم ان شاء الله خداوند برکاتش را به احترام قرآن بر همه‌ی شماها نازل کند و ما را در دنیا و آخرت با قرآن محشور کند.

والسلام علیکم ورحمة الله و برکاته

(1) آل عمران: 160

(2) همان

(3) محمد: 7

(4) حج: 40

(5) رعد: 11

(6) منافقون: 8

(7) آل عمران: 26

(8) بقره: 260